DOMSTOLENS DOM
den 17 maj 2001 *

I mål C-449/98 P,

International Express Carriers Conference (IECC), Genève (Schweiz), företrädd av E. Morgan de Rivery, J. Derenne och M. Cunningham, avocats, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 16 september 1998 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (tredje avdelningen i utökad sammansättning) i mål T-110/95, IECC mot kommissionen (REG 1998, s. II-3605), i vilket det förs talan om upphävande av denna dom,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av K. Wiedner, i egenskap av ombud, biträdd av N. Forwood, QC, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

* Rättegångsspråk: engelska.

La Poste, företrätt av H. Lehman, avocat, med delgivningsadress i Luxemburg,

Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland

och

The Post Office,

intervenienter i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden G. C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena A. La Pergola och M. Wathelet samt domarna J.-P. Puissochet, P. Jann, L. Sevón, N. Colneric, S. von Bahr och C. W. A. Timmermans (referent),

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
justitiesekreterare: avdelningschefen D. Louterman-Hubeau,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntliga yttranden har avgivits vid förhandlingen den 14 november 2000 av: International Express Carriers Conference (IECC), företrädd av

E. Morgan de Rivery, J. Derenne och M. Cunningham, kommissionen, företrädd av K. Wiedner, biträdd av C. Quigley, barrister, och La Poste, företrädd av C. Massa, avocat,

och efter att den 11 januari 2001 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 International Express Carriers Conference (nedan kallad IECC) har genom ansökan, som inkom till domstolens kansli den 8 december 1998, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen överklagat förstainstansrättens dom av den 16 september 1998 i mål T-110/95, IECC mot kommissionen (REG 1998, s. II-3605, nedan kallad den överklagade domen), genom vilken förstainstansrätten har ogillat en talan om ogiltigförklaring väckt av IECC gentemot kommissionens beslut av den 17 februari 1995 om avslag på IECC:s klagomål vad avsåg tillämpningen av artikel 85 i EG-fördraget (nu artikel 81 EG) på CEPT-avtalet (nedan kallat det omtvistade beslutet).

Bakgrunden till tvisten

2 IECC är en sammanslutning som företräder intressena hos vissa företag som tillhandahåller kurirtjänster. Dess medlemmar, vilka är privata operatörer,

erbjuder bland annat tjänster i form av så kallad remail (vidaresändning av post), vilken består i att transportera post från landet A till landet B för att lämna den till den lokala offentliga postoperatör som ombesörjer den slutliga befordran inom det egna territoriet ("remail ABB") eller till landet A ("remail ABA") eller landet C ("remail ABC").

3 Tack vare remail kan stora avsändare av gränsöverskridande post välja den nationella postmyndighet eller de nationella postmyndigheter som erbjuder den bästa servicen till bäst pris för utdelning av gränsöverskridande post. Av detta följer att remail genom privata näringsidkare utsätter de offentliga postoperatörerna för konkurrens vid utdelning av internationella försändelser.

4 Den 13 juli 1988 framställde IECC ett klagomål till kommissionen med stöd av artikel 3.2 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT 13, 1962, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8).

5 Klagomålet omfattade två delar. Den första av dessa grundades på artikel 85 i EG-fördraget och den andra på artikel 86 i EG-fördraget (nu artikel 82 EG). I den första delen av sitt klagomål, vilket är den enda som är relevant för förevarande överklagande, anförde IECC att vissa offentliga postoperatörer i Europeiska gemenskapen och i tredje land i oktober 1987 hade ingått ett avtal i Bern om prisfastställelse beträffande terminalavgifter, det så kallade CEPT-avtalet.

6 IECC anförde närmare bestämt att ett stort antal offentliga postoperatörer i gemenskapen, vid ett möte i Förenade kungariket i april 1987, hade undersökt

möjligheten att driva en gemensam politik för att motarbeta konkurrensen från de privata bolag som erbjuder remail. En arbetsgrupp som upprättats inom ramen för Europeiska post- och telesammanslutningen [Conférence européenne des administrations des postes et télécommunications, CEPT] hade lämnat ett förslag som i huvudsak innebar att terminalavgifterna skulle höjas, att det skulle antas en gemensam uppförandekodex samt att kundservicen skulle förbättras. I oktober 1987 skulle denna arbetsgrupp således ha antagit nya regler beträffande terminalavgifterna, CEPT-avtalet, och föreslagit en ny fast avgiftsnivå som i realiteten var högre än tidigare, dock utan att den avspeglade skillnaderna i kostnaderna för utdelning för postmyndigheterna på bestämmelseorten.

7 De offentliga postoperatörer som är parter i CEPT-avtalet kom genom detta avtal överens om en höjning av terminalavgifterna med 10 procent år 1991, 5 procent år 1992 och på nytt 5 procent år 1993. Till följd av den sistnämnda höjningen fastslogs CEPT-satsen till 1,491 SDR (särskilda dragningsrättigheter) per kilogram och 0,147 SDR per försändelse.

8 CEPT-avtalet om terminalavgifter fortsatte att gälla till och med den 31 december 1995.

9 Den 17 januari 1995 undertecknade fjorton offentliga postoperatörer, däribland tolv från Europeiska gemenskapen, ett preliminärt avtal om terminalavgifter, vilket var tänkt att ersätta 1987 års CEPT-avtal. I det så kallade Reims-avtalet (system med ersättning för utdelning av gränsöverskridande post mellan offentliga postoperatörer som tillhandahåller en obligatorisk allmän postbefordringsservice) (nedan kallat det preliminära Reims-avtalet) föreskrivs i huvudsak ett system genom vilket postförvaltningen på mottagarorten tar ut ersättning från postförvaltningen på ursprungsorten med en fast procentsats av sitt inrikesporto för varje enskild brevförsändelse som den tar emot. En slutlig version av detta avtal undertecknades den 13 december 1995 och delgavs kommissionen för beviljande av ett undantag enligt artikel 85.3 i fördraget (EGT C 42, 1996, s. 7). Avtalet trädde i kraft den 1 januari 1996.

Förfarandet vid kommissionen och det omtvistade beslutet

10 I sitt klagomål av den 13 juli 1988 begärde IECC i huvudsak att kommissionen skulle fatta ett beslut om förbud som skulle ha gjort det möjligt för och i själva verket skulle ha tvingat de offentliga postoperatörerna att eliminera de kostnadsmässiga fördelar som följer av remail på grund av att terminalavgifterna i alltför hög eller låg grad ersätter postmyndigheterna för de verkliga kostnaderna för utdelning av gränsöverskridande post, men vilket beslut på samma gång skulle ha förbjudit de offentliga postoperatörerna att begränsa eller snedvrida den konkurrens som remail framkallar, vilken medför andra fördelar avseende kostnader eller service.

11 De offentliga postoperatörer som utpekats i klagandens klagomål inkom med svar på kommissionens frågor i november 1988. Under perioden juni 1989 till februari 1991 ägde en omfattande skriftväxling rum mellan å ena sidan IECC och å andra sidan olika tjänstemän vid kommissionens generaldirektorat för konkurrens (GD IV) samt kommissionsledamöterna Martin Bangemanns och Leon Brittans kanslier.

12 Den 18 april 1991 underrättade kommissionen IECC om att den "hade beslutat inleda ett förfarande enligt bestämmelserna i förordning nr 17 ... på grundval av artiklarna 85.1 och 86 i EG-fördraget". Den 7 april 1993 underrättade kommissionen IECC om att den hade antagit ett meddelande om anmärkningar den 5 april 1993 och att detta meddelande hade tillställts de berörda offentliga postoperatörerna.

13 Den 26 juli 1994 anmodade IECC kommissionen, med tillämpning av artikel 175 i EG-fördraget (nu artikel 232 EG), att tillställa sammanslutningen en skrivelse, i enlighet med artikel 6 i kommissionens förordning nr 99/63/EEG av den 25 juli 1963 om sådana förhör som avses i artikel 19.1 och 19.2 i rådets förordning nr 17 (EGT 127, 1963, s. 2268, svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 32, nedan kallad förordning nr 99/63), för det fall kommissionen inte ansåg det nödvändigt att fatta ett beslut om förbud gentemot de offentliga postoperatörerna.

14 Den 23 september 1994 tillställde kommissionen IECC en skrivelse i vilken den klargjorde sin avsikt att avslå den del av klagomålet som rörde tillämpningen av artikel 85 i fördraget på CEPT-avtalet och anmodade IECC att inkomma med synpunkter, i enlighet med artikel 6 i förordning nr 99/63. Genom skrivelse av den 23 november 1994 inkom IECC med synpunkter på kommissionens skrivelse och anmodade samtidigt kommissionen att ta ställning till klagomålet.

15 Den 17 februari 1995 underrättade kommissionen IECC om det omtvistade beslutet att slutligt avslå IECC:s klagomål vad avsåg tillämpningen av artikel 85 i fördraget på CEPT-avtalet.

16 I det omtvistade beslutet uppgav kommissionen följande:

"5. ... Vår huvudsakliga invändning mot det system med terminalavgifter som fastställts i 1987 års CEPT-avtal var att detta system inte hade grundats på de kostnader som postförvaltningarna har för hanteringen av inkommande internationell post ... I meddelandet om anmärkningar underströks följaktligen att den avgift som postförvaltningarna tar ut för att hantera inkommande internationell post borde vara grundad på de kostnader som förorsakas dessa förvaltningar.

6. Kommissionen medgav att det kunde vara svårt att göra en precis beräkning av dessa kostnader och förklarade att det inhemska portot kunde anses vara en lämplig utgångspunkt för det ändamålet ...

8. ... Kommissionen har hållits underrättad om den stegvisa utveckling som lett fram till det föreslagna 'Reims-systemet'. Den 17 januari 1995 undertecknade fjorton offentliga postoperatörer ... ett preliminärt avtal rörande terminalavgifter, vilket är tänkt att börja gälla från och med den 1 januari 1996. Enligt de informella uppgifter som har lämnats av International Post Corporation föreskriver det nyligen undertecknade preliminära avtalet ett system genom vilket den offentliga postoperatören på mottagarorten fakturerar den offentliga postoperatören på ursprungsorten ett belopp motsvarande en fast procentsats av sitt inrikesporto för varje brevförsändelse som den tar emot.

9. Kommissionen har således noterat att de offentliga postoperatörerna aktivt ansträngер sig för att utforma ett system med nya avgifter och anser för närvarande att parterna försöker stilla kommissionens farhågor i fråga om konkurrensrätten, vilka väcktes genom Ert klagomål rörande det tidigare systemet. Det är knappast sannolikt att ett fortsatt överträdelseförfarande i fråga om 1987 års CEPT-avtal, som snart inte längre kommer att tillämpas, skulle leda till ett gynnsammare resultat för Era kunder. Ett beslut om förbud skulle troligen helt enkelt leda till en försening av den grundläggande reform och omstrukturering av terminalavgiftssystemet som just nu pågår, medan det ändrade systemet borde vara genomfört inom en snar framtid. Mot bakgrund av den dom som meddelats ... i målet [T-24/90, Automec mot kommissionen, REG 1992, s. II-2223; svensk specialutgåva, volym 3, s. 61], anser kommissionen att det skulle vara oförenligt med gemenskapsintresset att ägna kommissionens begränsade resurser åt att på det nuvarande stadiet försöka lösa den genom klagomålet väckta frågan om terminalavgifterna med ett beslut om förbud.

...

12. ... Reims-systemet förefaller dock ge alternativ, åtminstone för en övergångsperiod, till de restriktiva klausuler som tidigare bekymrade kommissionen. Trots eventuella brister säkerställer Reims-systemet bland annat ett samband mellan terminalavgifterna och den inhemska portostrukturen ...

13. Kommissionen kommer utan tvekan att företa en fördjupad undersökning av det framtida Reims-systemet och dess genomförande i förhållande till konkurrensreglerna. Den kommer särskilt att utreda frågan om gemenskapsintresse, vad avser såväl reformen i sig som den takt i vilken den genomförs ...”

Målet vid förstainstansrätten och den överklagade domen

17 IECC väckte, med stöd av artikel 173 i EG-fördraget (nu artikel 230 EG i ändrad lydelse), talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet genom ansökan som ingavs till förstainstansrättens kansli den 28 april 1995, och registrerades under nummer T-110/95.

18 IECC anförde sex grunder till stöd för sin talan. Den tredje grunden avsåg att kommissionen hade gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning och gjort en uppenbart oriktig bedömning av ärendets gemenskapsintresse, den första och andra grunden att artikel 85.1 och 85.3 i fördraget och artikel 4.1 i förordning nr 17 åsidosatts, den fjärde grunden gällde maktmissbruk, den femte grunden åsidosättande av artikel 190 i EG-fördraget (nu artikel 253 EG) och den sjätte grunden åsidosättande av vissa allmänna rättsprinciper.

19 Förstainstansrätten ogillade genom den överklagade domen talan om ogiltigförklaring och fastställde följaktligen det omtvistade beslutet, enligt vilket det inte förelåg något gemenskapsintresse att avgöra frågan om terminalavgifter i IECC:s klagomål genom att anta ett beslut om förbud, eftersom CEPT-avtalet snart inte

längre skulle gälla. Detta skulle nämligen ersättas av ett nytt system (Reimssystemet), genom vilket terminalavgifterna skulle bindas närmare till kostnaderna.

20 Härvid förkastade förstainstansrätten först IECC:s argument avsedda att visa att kommissionen hade gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning och gjort uppenbart oriktiga bedömningar av de faktiska omständigheterna när den avgjorde frågan om gemenskapsintresset (punkterna 46—69 i den överklagade domen).

21 Förstainstansrätten förkastade vidare de invändningar av IECC som grundades dels på att de offentliga postoperatörer som berördes på grund av CEPT-avtalet inte fälldes, i strid med artikel 85.1 i fördraget, dels på att CEPT-avtalet påstods vara undantaget de facto, vilket enligt IECC berodde på att det inte hade fattats ett beslut om förbud mot detta avtal, i strid med artikel 85.3, i fördraget (punkterna 74—77 i den överklagade domen).

22 Förstainstansrätten förkastade slutligen IECC:s påståenden att kommissionen hade gjort sig skyldig till maktmissbruk (punkterna 83—89 i den överklagade domen), hade åsidosatt artikel 190 i fördraget (punkterna 94—101 i den överklagade domen) och hade åsidosatt vissa allmänna gemenskapsrättsliga principer (punkterna 107—111 i den överklagade domen).

23 IECC förpliktades att ersätta kommissionens och La Postes rättegångskostnader samt bära sina egna kostnader, medan Förenade kungariket och Post Office förpliktades att bära sina egna rättegångskostnader.

Överklagandet

24 IECC har i sitt överklagande yrkat att domstolen skall

— upphäva den överklagade domen,

— slutligt avgöra ärendet i enlighet med artikel 54 i EG-stadgan för domstolen och ogiltigförklara det omtvistade beslutet,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna såväl i målet vid förstainstansrätten som i förevarande mål,

— förplikta intervenienterna i målet vid förstainstansrätten att ersätta de kostnader som förorsakats klaganden genom interventionen i målet vid förstainstansrätten,

— i andra hand, för det fall domstolen inte själv avgör ärendet, förklara att beslut om rättegångskostnader skall meddelas senare och återförvisa ärendet till en avdelning vid förstainstansrätten som är sammansatt av andra domare än dem som ingick i den avdelning som dömde i mål T-110/95.

25 IECC har åberopat nio grunder till stöd för sitt överklagande. Den första grunden bygger på att vissa av de uppgifter om de faktiska omständigheterna som förstainstansrätten fastställt är materiellt oriktiga. Genom den andra grunden, som kan uppdelas i fyra delar, har IECC i huvudsak hävdat att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid definitionen av det juridiska begreppet gemenskapsintresse och vid prövningen av om kommissionens tillämpning av detta begrepp är rättsenlig. Den tredje grunden avser åsidosättande av bestämmelserna i artikel 85 i fördraget, jämförd med artikel 3 g i EG-fördraget (nu artikel 3.1 g EG i ändrad lydelse), artikel 89 i EG-fördraget (nu artikel 85 EG i ändrad lydelse) och artikel 155 i EG-fördraget (nu artikel 211 EG). Den fjärde grunden bygger på åsidosättande av principen om att bedömningen av ett ifrågasatt besluts rättsenlighet endast kan göras mot bakgrund av de rättsliga och faktiska omständigheter som förelåg den dag då beslutet fattades. Genom den femte grunden, som består av tre delar, påtalar IECC att förstainstansrättens rättsliga resonemang är motsägelsefullt och otillräckligt, vilket innebär en brist på motivering i den överklagade domen. Den sjätte grunden avser åsidosättande av den allmänna icke-diskrimineringsprincipen. I den sjunde grunden åberopas åsidosättande av den allmänna rättssäkerhetsprincipen. Den åttonde grunden bygger på åsidosättande av det juridiska begreppet maktmissbruk. Genom den nionde grunden åberopar klaganden slutligen åsidosättande av artikel 62 i förstainstansrättens rättegångsregler.

26 Kommissionen och La Poste har yrkat att domstolen skall ogilla överklagandet och förplikta IECC att ersätta rättegångskostnaderna.

Den första grunden

27 Genom den första grunden har klaganden anfört att förstainstansrätten har missuppfattat den bevisning som företetts den. Klaganden har påpekat att förstainstansrätten, i punkt 63 i den överklagade domen, har fastställt att kommissionen inte gjorde någon oriktig bedömning när den ansåg att förslaget till Reims-avtalet gav tillräckliga garantier för en global framgång i de offentliga postoperatörernas förhandlingar. Med "förslaget till Reims-avtalet" avsåg

emellertid förstainstansrätten det preliminära Reims-avtalet av den 17 februari 1995. Därigenom sammanblandade förstainstansrätten det ovannämnda preliminära avtalet, som kommissionen inte innehade den dag då det omtvistade beslutet fattades, med ett tidigare informationsmeddelande om Reims-systemet, som International Post Corporation den 4 februari 1994 hade sänt kommissionen. Förstainstansrätten har således grundat sig på materiellt oriktiga uppgifter om de faktiska omständigheterna.

28 Det framgår av punkt 63 i den överklagade domen att hänvisningen till förslaget till Reims-avtalet inte gäller en specifik text eller ett specifikt dokument som kommissionen materiellt innehade, utan innehållet i detta förslag, vilket kommissionen fått kännedom om genom informella uppgifter som hade lämnats av International Post Corporation, såsom nämns i det omtvistade beslutet, till vilket det uttryckligen hänvisas i punkt 63 i den överklagade domen. Förstainstansrätten har således i detta avseende inte grundat sig på materiellt oriktiga uppgifter om de faktiska omständigheterna.

29 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den första grunden.

Den andra grunden

30 Genom sin andra grund, som består av fyra delar, har klaganden hävdat att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning vad beträffar räckvidden, definitionen och tillämpningen av artikel 3 i förordning nr 17 och av det juridiska begreppet gemenskapsintresse.

Den första delgrunden

31 I den första delgrunden har klaganden hävdat att förstainstansrätten felaktigt har åberopat artikel 3 i förordning nr 17 för att rättfärdiga att kommissionen avslog dess klagomål på grund av brist på gemenskapsintresse, medan detta klagomål redan hade varit föremål för en fullständig undersökning.

32 Klaganden har dels hävdat att det i enlighet med dom av den 18 september 1992 i mål T-24/90, Automec mot kommissionen (REG 1992, s. II-2223; svensk specialutgåva, volym 3, s. 61), är i syfte att avgöra om det finns anledning att utreda ett klagomål eller inte som kommissionen kan föranledas att bedöma om det föreligger ett gemenskapsintresse eller ej. Artikel 3 i förordning nr 17 gäller emellertid inte kommissionens skyldigheter avseende utredningen av ett klagomål. Förstainstansrätten har följaktligen felaktigt, i punkt 49 i den överklagade domen, grundat sig på denna bestämmelse för att förkasta klagandens argument avseende det framskridna stadiet i utredningen.

33 Artikel 3 i förordning nr 17 ger vidare inte kommissionen en obegränsad godtycklig befogenhet att inte fatta beslut i fråga om huruvida det föreligger en överträdelse av artiklarna 85 eller 86 i fördraget. Med hänsyn till att det förelåg en så uppenbar begränsning av konkurrensen som ett avtal om prisfastställelse — i det förevarande fallet CEPT-avtalet — hade kommissionen för att handlägga ärendet exklusiv behörighet, som den inte själv kunde bestämma om den skulle utöva.

34 Domstolen konstaterar i detta avseende att enligt själva lydelsen av artikel 3.1 i förordning nr 17, "kan" kommissionen, om den konstaterar en överträdelse av bestämmelserna i fördragets artikel 85 eller artikel 86, ålägga de berörda företagen att upphöra med överträdelsen.

35 Enligt fast rättspraxis har förvisso en klagande rätt att få besked om utgången av sitt klagomål genom ett beslut av kommissionen, mot vilket talan kan väckas vid domstol (dom av den 18 mars 1997 i mål C-282/95 P, Guérin automobiles mot kommissionen, REG 1997, s. I-1503, punkt 36). Artikel 3 i förordning nr 17 innebär emellertid inte att den som inger en begäran enligt denna artikel skulle ha rätt att kräva att kommissionen fattar ett slutligt beslut vad beträffar förekomsten av den påstådda överträdelsen, och kommissionen är enligt denna artikel inte skyldig att under alla omständigheter fortsätta förfarandet fram till det stadium där den kan fatta ett slutligt beslut (domstolens dom av den 18 oktober 1979 i mål 125/78, GEMA mot kommissionen, REG 1979, s. 3173; svensk specialutgåva, volym 4, s. 579, punkterna 17 och 18, och av den 4 mars 1999 i mål C-119/97 P, Ufex m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. I-1341, punkt 87).

36 Kommissionen, som enligt artikel 89.1 i EG-fördraget skall säkerställa tillämpningen av de principer som anges i artiklarna 85 och 86 i fördraget, har att ange och genomföra inriktningen av gemenskapens konkurrenspolitik. För att effektivt sköta denna uppgift har kommissionen rätt att ge olika prioritet åt klagomål som är anhängiga vid den och har i detta avseende ett utrymme för skönsmässig bedömning (domen i det ovannämnda målet Ufex m.fl. mot kommissionen, punkterna 88 och 89).

37 Huruvida denna befogenhet att göra skönsmässiga bedömningar föreligger är inte beroende av hur långt utredningen av ett ärande har kommit. Detta utgör däremot en av de omständigheter i det enskilda fallet som kommissionen är skyldig att ta hänsyn till vid utövandet av sin befogenhet att göra skönsmässiga bedömningar.

38 Förstainstansrätten har under dessa förhållanden inte gjort sig skyldig till någon felaktig rättstillämpning när den i punkt 49 i den överklagade domen grundade sig på artikel 3 i förordning nr 17 för att förkasta grunden att kommissionen inte kunde avvisa IECC:s klagomål på grund av att det saknades tillräckligt gemenskapsintresse.

39 Förstainstansrätten har för övrigt, genom att göra en sådan tolkning, inte alls såsom klaganden anfört fastslagit att kommissionen har en obegränsad befogen-

het att göra skönsmässiga bedömningar. I den överklagade domen har förstainstansrätten tvärtom med rätta insisterat på förekomsten och omfattningen av den kontroll av det rättsenliga i ett beslut om avslag på ett klagomål som den skall företa.

40 Vad beträffar klagandens argument att kommissionen inte har någon befogenhet att göra skönsmässiga bedömningar och är skyldig att fatta ett slutligt beslut i frågan huruvida en påstådd överträdelse av artikel 85 i fördraget har skett i ett sådant fall som det förevarande, där det föreligger en uppenbar begränsning av konkurrensen till följd av ett avtal om prisfastställelse, är det tillräckligt att, liksom generaladvokaten i punkterna 44—47 i sitt förslag till avgörande, konstatera att kommissionen i det omtvistade beslutet inte på något sätt har visat att det föreligger ett sådant avtal, i motsats till vad klaganden påstått.

41 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den första delgrunden.

Den andra delgrunden

42 Genom den andra delgrunden har klaganden på nytt hävdat att kommissionen inte längre har rätt att åberopa att det saknas gemenskapsintresse för att avslå ett klagomål när detta har utretts på ett fullständigt sätt och kan bli föremål för en slutlig rättslig bedömning.

43 Detta argument, vilket motsvarar det första partiet av den första delgrunden, skall förkastas av de skäl som redan angetts i punkterna 34—38 i förevarande dom.

Den tredje och den fjärde delgrunden

44 Genom den tredje och den fjärde delgrunden av den andra grunden, som det är lämpligt att behandla tillsammans, har klaganden i huvudsak hävdat att förstainstansrätten har åsidosatt begreppet gemenskapsintresse genom att inskränka sin kontroll av kommissionens bedömning av gemenskapsintresset till ett enda kriterium, vilket dessutom knappast är klart, nämligen att de företag som avses i klagomålet ändrat sitt konkurrensbegränsande beteende "på ett sätt som gynnar allmänintresset", i stället för att kontrollera de kriterier för gemenskapsintresset som anges i punkt 86 i domen i det ovannämnda målet Automec mot kommissionen och som förstainstansrätten själv erinrar om i punkt 51 i den överklagade domen. Dessutom har förstainstansrätten inte fullgjort sin skyldighet att kontrollera kommissionens tillämpning av begreppet gemenskapsintresse och hade närmare bestämt inte kontrollerat att det påtalade konkurrensbegränsande beteendet verkligen hade upphört och att verkningarna av det konkurrensbegränsande avtal som var föremål för klagomålet inte bestod.

45 Det kan inledningsvis erinras om att kommissionen vid utövandet av sin befogenhet att göra skönsmässiga bedömningar skall ta ställning till alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter i syfte att bedöma hur ett klagomål skall avgöras. Den är närmare bestämt skyldig att noga undersöka de faktiska och rättsliga omständigheter den fått kännedom om genom klagandeparten (dom av den 11 oktober 1983 i mål 210/81, Demo-Studio Schmidt mot kommissionen, REG 1983, s. 3045, punkt 19, av den 28 mars 1985 i mål 298/83, CICCE mot kommissionen, REG 1985, s. 1105, punkt 18, av den 17 november 1987 i de förenade målen 142/84 och 156/84, BAT och Reynolds mot kommissionen, REG 1987, s. 4487, punkt 20, svensk specialutgåva, volym 9, och domen i det ovannämnda målet Ufex m.fl. mot kommissionen, punkt 86).

46 Eftersom bedömningen av huruvida ett klagomål är av gemenskapsintresse är beroende av omständigheterna i varje enskilt fall, finns det däremot inte anledning att vare sig begränsa antalet bedömningskriterier som kommissionen kan stödja sig på eller att tvärtom föreskriva att den uteslutande skall använda vissa kriterier (domen i det ovannämnda målet Ufex m.fl. mot kommissionen, punkt 79).

47 Följaktligen har förstainstansrätten inte gjort sig skyldig till någon felaktig rättstillämpning då den funnit att det är med rätta som kommissionen har gett företräde åt ett enda kriterium för att bedöma gemenskapsintresset och inte särskilt har undersökt de kriterier som nämns i domen i det ovannämnda målet Automec mot kommissionen.

48 Vidare skall det erinras om att förstainstansrätten, i punkt 57 i den överklagade domen, har funnit att "under förutsättning att beslutet förses med en motivering kan kommissionen besluta att det inte är lämpligt att vidta åtgärder med anledning av ett klagomål som utpekar handlingar som strider mot artikel 85.1 i fördraget, när undersökta fakta ger den rättmätig anledning att tro att de berörda företagens beteende kommer att ändras på ett sätt som gynnar allmänintresset".

49 Under omständigheterna i det förevarande fallet kunde förstainstansrätten, utan att göra sig skyldig till felaktig rättstillämpning, anse att ett sådant kriterium, som i sig är tillräckligt klart och fullständigt, kunde ligga till grund för kommissionens bedömning av gemenskapsintresset, med det uttryckliga förbehållet att dess tillämpning måste motiveras.

50 Klaganden har slutligen oriktigt anklagat förstainstansrätten för att ha underlåtit att uppfylla sin skyldighet att kontrollera tillämpningen av detta kriterium, närmare bestämt vad beträffar huruvida det konkurrensbegränsande beteende som var föremål för klagomålet och verkningarna av detta hade upphört.

51 Domstolen påpekar i detta avseende för det första att det kriterium som tillämpades förutsatte att de faktiska omständigheter som var föremål för kommissionens undersökning gav den välgrundad anledning att anta att de berörda företagens beteende skulle ändras. Det var således inte nödvändigt att ändringen av dessa beteenden redan helt hade förverkligats den dag då det omtvistade beslutet fattades.

52 Det skall för det andra konstateras att förstainstansrätten, i punkt 63 i den överklagade domen, har kontrollerat att detta villkor har iakttagits genom att undersöka och förkasta klagandens invändning att kommissionen skulle ha gjort en uppenbart felaktig bedömning i detta avseende. Eftersom förstainstansrättens bedömning på denna punkt avsåg de faktiska omständigheterna, kan den inte ifrågasättas inom ramen för ett överklagande.

53 I den del överklagandet kan prövas på den tredje och fjärde delgrunden skall det således lämnas utan bifall.

54 Under dessa förhållanden kan överklagandet inte vinna bifall på den andra grunden.

Den tredje grunden

55 Genom sin tredje grund har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten för det första har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den förklarade att enbart det faktum att det kan antas att det påtalade beteendet kommer att ändras i framtiden är tillräckligt för att kommissionen skall kunna säkerställa ett uppnående av det allmänna mål som fastslagits i artikel 3 g i fördraget, medan det den dag då det omtvistade beslutet fattades i själva verket var säkert att samtliga de konkurrensbegränsande beteenden som avsågs i klagomålet fortsatte och att de skulle pågå under en lång tid. Förstainstansrätten har för det andra felaktigt förkastat klagandens argument att kommissionen hade åsidosatt artikel 85 genom att avvisa klagomålet trots att den konstaterat att CEPT-avtalet stred mot denna artikel, och detta trots att domstolen förbjudit gemenskapsinstitutionerna att främja uppkomsten av avtal eller förfaranden som strider mot konkurrensrätten (se dom av den 11 april 1989 i mål 66/86, Ahmed Saeed Flugreisen och Silver Line Reisebüro (REG 1989, s. 803; punkterna 51 och 52, svensk specialutgåva, volym 10).

56 Den första invändningen sammanfaller med vissa av de invändningar som redan åberopats av klaganden inom ramen för tredje och fjärde delgrunden. Den skall följaktligen förkastas av de skäl som anges i punkterna 48—52 i förevarande dom.

57 Den andra invändningen grundas på förutsättningen att en klagande har rätt att erhålla ett beslut av kommissionen i frågan huruvida det föreligger en överträdelse av artiklarna 85 och 86 i fördraget eller ej. Såsom redan har framlagts i punkt 35 i förevarande dom, strider emellertid denna förutsättning mot domstolens fasta rättspraxis. Domstolen har dessutom, i punkt 40 i förevarande dom, redan påpekat att det är felaktigt att såsom klaganden påstå att kommissionen redan hade konstaterat en överträdelse av artikel 85 i fördraget genom att kvalificera CEPT-avtalet som ett avtal om prisfastställelse, eftersom kommissionen inte alls hade konstaterat något sådant.

58 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den tredje grunden.

Den fjärde grunden

59 Genom sin fjärde grund har klaganden invänt mot att förstainstansrätten, i punkt 64 i den överklagade domen, har åsidosatt den princip enligt vilken rättsenligheten av ett ifrågasatt beslut skall bedömas enbart mot bakgrund av de rättsliga och faktiska omständigheter som förelåg vid dagen för dess antagande.

60 Domstolen påpekar i detta avseende att förstainstansrätten, som för övrigt svarade på ett argument som åberopats av klaganden själv, i punkt 64 i den

överklagade domen har vägrat att inom ramen för kontrollen av rättsenligheten av det omtvistade beslutet i detalj pröva samtliga bestämmelser i det preliminära Reims-avtalet, såsom det senare anmäldes till kommissionen. En sådan vägran står i nära överensstämmelse med den princip som åberopats av klaganden i dess fjärde grund.

61 Det är således uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall på denna grund.

Den femte grunden

62 Genom den första delen av den femte grunden har klaganden påpekat motsägelser i de uttalanden som gjorts av förstainstansrätten å ena sidan i punkterna 58, 98 och 61 och å andra sidan i punkterna 63, 65 och 68 i den överklagade domen. Dessa motsägelser innebär enligt klaganden att det saknas motivering och visar dessutom en brist i motiveringen med avseende på punkt 57 i den överklagade domen.

63 Domstolen konstaterar i detta avseende att, av de skäl som generaladvokaten redogjort för i punkterna 84 och 85 i sitt förslag till avgörande, de påtalade punkterna i den överklagade domen, vilka innehåller förstainstansrättens resonemang i frågan huruvida det kriterium som kommissionen tillämpat för att motivera sitt avslag på klagomålet på grund av frånvaro av gemenskapsintresse är godtagbart, inte visar på motsägelser som kan påverka sammanhanget i förstainstansrättens motivering.

64 Överklagandet kan således inte vinna bifall på denna första delgrund.

65 Genom den andra delen av den femte grunden har klaganden hävdat att den överklagade domen är otillräckligt motiverad, eftersom förstainstansrätten inte har förklarat av vilka skäl den har fastslagit att kommissionen kunde anses ha bedömt gemenskapsintresset rättsenligt i det förevarande fallet, bland annat med hänsyn till de tre kriterier för gemenskapsintresset som anges i domen i det ovannämnda målet Automec mot kommissionen.

66 Såsom redan har konstaterats i punkterna 45—47 i förevarande dom, var kommissionen i det förevarande fallet inte skyldig att tillämpa de tre kriterier som anges i domen i det ovannämnda målet Automec mot kommissionen.

67 Överklagandet kan således inte vinna bifall på denna delgrund.

68 Genom den tredje delen av den femte grunden har slutligen klaganden hävdat att förstainstansrätten har underlåtit att motivera sin vägran att bifalla dennes begäran att det muntliga förfarandet skulle återupptas, enligt artikel 62 i förstainstansrättens rättegångsregler.

69 Förstainstansrätten har i punkt 25 i den överklagade domen motiverat sitt avgörande att inte bifalla begäran i fråga med att ange att "de nya omständigheter som klaganden åberopat till stöd för sin begäran antingen inte utgjorde omständigheter som var avgörande för tvisten i fråga eller inskränkte sig till att påvisa sådana händelser som uppenbarligen hänförde sig till tiden efter det att det omtvistade beslutet hade fattats. Dessa händelser kunde följaktligen inte påverka beslutets giltighet".

70 Denna motivering förefaller tillräckligt klar och fullständig för att möjliggöra för klaganden att kontrollera dess innehåll och att, i förekommande fall, bedöma om det är lämpligt att ifrågasätta rättsenligheten av det beslut som motiverats på detta sätt, såsom den för övrigt har gjort i sin nionde grund.

71 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den tredje delgrunden.

72 Av detta följer att överklagandet inte kan vinna bifall på den femte grunden.

Den sjätte grunden

73 Genom sin sjätte grund har klaganden hävdat att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till två fel genom att, i punkt 109 i den överklagade domen, förkasta invändningen avseende åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen med motiveringen att klaganden inte hade visat att kommissionen i en annan motsvarande situation, i motsats till sin inställning i det förevarande fallet, hade fällt företagen i fråga.

74 Förstainstansrätten har för det första, genom att jämföra kommissionens beteende i det förevarande fallet med hur detta skulle ha varit i en "motsvarande" situation, och inte i en "jämförbar" situation, inskränkt räckvidden av icke-diskrimineringsprincipen på ett sätt som innebär missbruk.

75 För det andra har såväl kommissionen som förstainstansrätten själv, i punkterna 99 och 100 i dom av den 16 september 1998 i de förenade målen T-133/95 och T-204/95, IECC mot kommissionen (REG 1998, s. II-3645), som meddelades samma dag som den överklagade domen, uttryckligen medgett att CEPT-avtalet var ett avtal om prisfastställelse. Sådana avtal anses emellertid i allmänhet vara ogiltiga. Eftersom det preliminära Reims-avtalet ingår i samma avtalskategori borde det ha bedömts på samma sätt. Således har först kommissionen, genom att fatta det omtvistade beslutet, och därefter förstainstansrätten, genom att fastställa detta, gjort sig skyldiga till en diskriminering till nackdel för klaganden genom att beakta de påstått fördelaktiga verkningarna för konkurrensen av detta preliminära avtal.

76 Även om det i detta avseende skall medges att adjektivet "jämförbar" skulle ha varit mer lämpligt än adjektivet "motsvarande" i punkt 109 i den överklagade domen, kan klagandens argument inte påverka relevansen av förstainstansrättens bedömning att klaganden inte har kunnat visa att kommissionen skulle ha haft olika synsätt i jämförbara fall. Det argument som klaganden har åberopat i detta syfte, enligt vilket kommissionen uttryckligen har erkänt CEPT-avtalet som ett avtal om prisfastställelse, vilket således ingår i en kategori avtal som är ogiltiga, kan inte godtas. Såsom redan har konstaterats i punkt 40 i förevarande dom har nämligen kommissionen inte gjort ett sådant konstaterande.

77 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den sjätte grunden.

Den sjunde grunden

78 Genom sin sjunde grund, som baseras på samma argument som åberopats inom ramen för den sjätte grunden, har klaganden anfört att förstainstansrätten har åsidosatt rättssäkerhetsprincipen, eftersom den har godtagit att göra en avväg-

ning mellan den överträdelse av konkurrensrätten som det preliminära Reims-avtalet utgör och detta avtals påstått fördelaktiga inverkan på konkurrensen, och detta utanför ramen för artikel 85.3 i fördraget, varvid den avvek från fast rättspraxis.

79 Överklagandet kan inte vinna bifall på den sjunde grunden av samma skäl som angetts för den sjätte grunden. Varken CEPT-avtalet eller det preliminära Reims-avtalet har nämligen varit föremål för en slutlig bedömning av kommissionen i syfte att tillämpa artikel 85 i fördraget.

80 Dessutom grundas den argumentation som framförts inom ramen för den sjunde grunden underförstått på en tolkning av artikel 3 i förordning nr 17, enligt vilken en klagande har rätt att kräva ett avgörande avseende tillämpningen av artikel 85 i fördraget på det fall som dess klagomål avser. Såsom har påpekats i punkt 35 i förevarande dom strider emellertid en sådan tolkning mot domstolens fasta rättspraxis.

81 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den sjunde grunden.

Den åttonde grunden

82 Genom sin åttonde grund har klaganden hävdat att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid sin tillämpning av det juridiska begreppet maktmissbruk, då den vägrat att göra en helhetsbedömning av alla de omständigheter som klaganden åberopat för att visa att det föreligger ett maktmissbruk i det förevarande fallet, enbart har gjort en separat bedömning av var och en av dessa omständigheter samt har underlåtit att behandla andra omständigheter.

83 Det är i detta avseende tillräckligt att konstatera dels att det framgår av punkterna 84 och 88 första meningen i den överklagade domen att förstainstansrätten har gjort en helhetsbedömning av samtliga omständigheter som klaganden har framlagt, dels att klaganden inte har visat att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid sin tillämpning av begreppet maktmissbruk i punkterna 83—89 i den överklagade domen.

84 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den åttonde grunden.

Den nionde grunden

85 Genom sin sista grund har klaganden invänt mot att förstainstansrätten, i punkt 25 i den överklagade domen, inte biföll begäran att det muntliga förfarandet skulle återupptas med stöd av artikel 62 i förstainstansrättens rättegångsregler, bland annat med motiveringen att vissa handlingar som företetts till stöd för dessa begäran "inskränkte sig till att påvisa sådana händelser som uppenbarligen hänförde sig till tiden efter det att det omtvistade beslutet hade fattats. Dessa händelser kunde följaktligen inte påverka beslutets giltighet". Klaganden har anfört att denna vägran att beakta de nämnda handlingarna, enbart av det skälet att de hänförde sig till tiden efter det att det omtvistade beslutet hade fattats och utan att ha försökt att få klarhet i om utvecklingen efter detta beslut kunde belysa den faktiska och/eller rättsliga situationen vid tidpunkten för beslutet, strider mot artikel 62 i de ovannämnda rättegångsreglerna.

86 Det skall i detta avseende påpekas att förstainstansrätten, i den del av motiveringen som påtalats genom denna grund, har hänvisat till handlingar som har ingetts av klaganden och som inskränkte sig till att påvisa sådana händelser som uppenbarligen hänförde sig till tiden efter det att det omtvistade beslutet hade fattats. Klaganden har således, genom att förebrå förstainstansrätten för att ha vägrat att beakta de handlingar som ingetts av klaganden enbart av det skälet att de hänförde sig till tiden efter det att det omtvistade beslutet hade fattats, missuppfattat punkt 25 i den överklagade domen.

87 Domstolen erinrar dessutom om att, inom ramen för en talan om ogiltigförklaring enligt artikel 173 i fördraget, en ifrågasatt rättsakts lagenlighet skall bedömas med hänsyn till de faktiska och rättsliga omständigheter som förelåg vid den tidpunkt då rättsakten antogs (se dom av den 7 februari 1979 i de förenade målen 15/76 och 16/76, Frankrike mot kommissionen, REG 1979, s. 321, punkt 7; svensk specialutgåva, volym 4, s. 287) och är framför allt inte beroende av hur effektiv denna rättsakt har varit under den tid som gått (se dom av den 5 oktober 1994 i de förenade målen C-133/93, C-300/93 och C-362/93, Crispoltoni m.fl., REG 1994, s. I-4863, punkt 43, och av den 29 oktober 1998 i mål C-375/96, Zaninotto, REG 1998, s. I-6629, punkt 66).

88 Förstainstansrättens bedömning, att de handlingar som ingetts av klaganden avsåg händelser som uppenbart hänförde sig till tiden efter det att det omtvistade beslutet hade fattats, utgjorde i det förevarande fallet uteslutande en bedömning av de faktiska omständigheterna, som inte kan ifrågasättas inom ramen för ett överklagande, och förstainstansrätten har, med hänsyn till vad som erinrats om i föregående punkt i denna dom, inte gjort sig skyldig till någon felaktig rättstillämpning genom att bortse från sådana handlingar vid förhandlingen.

89 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den nionde grunden.

90 Eftersom överklagandet inte kan vinna bifall på någon av klagandens grunder, skall överklagandet ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

91 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som är tillämplig på mål om överklagande enligt artikel 118, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen och La Poste har yrkat att klaganden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klaganden har tappat målet, skall denna förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN

följande dom:

1) **Överklagandet ogillas.**

2) **International Express Carriers Conference (IECC) skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Rodríguez Iglesias	La Pergola	Wathelet
Puissochet	Jann	Sevón
Colneric	von Bahr	Timmermans

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 17 maj 2001.

R. Grass
Justitiesekreterare

G. C. Rodríguez Iglesias
Ordförande